

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Linda Mariana, Sive De B. Virgine Lindensi

Clagius, Thomas

Coloniae Vbiorvm, 1659

Cap. I. Esqualore & vastitate Lindae Marianae Catholicorum & omnium
piorum squalor; recuperandaeque ac restaurandae Lindae desiderium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11544

LIBER III.

*De Lindæ Marianæ vindiciis, instaurato sacello,
& rebus ad Annum MDCXXX.
gestis.*

CAPUT I.

*E squalore & vastitate Lindæ Marianæ, Catholicorum & omnium
piorum squalor; recuperandæque ac restaurandæ Lindæ
desiderium.*

QUanquam sacer Lindæ Marianæ locus,
per integros propè centum annos, nun-
quam siue beneficiorum divinorum, siue
variorum miraculorum ac prodigiorum,
quemadmodum vidimus, luce desit coruscare: ipse
tamen, qui oculos everberabat, loci squalor atque
vastitas, non poterat omnibus piis non afferre singu-
larem animi squalorem atque tristitiam. Si enim ex-
terorum à lectariis adhuc occupatarum ac polluta-
rum ædium aspectus, etiamnum gravem animis do-
lorem affert, quidni illa tam sæda & tam diuturna
sacræ Lindæ vastitas afferret? Quantò enim Lindæ
aliis siue Templis, siue locis sacris, miraculorum, be-
nificiorumque divinorum splendore, clariùs effulsit,
tanto illa, quàm loci squalor, non animis modò ve-
rùm & oculis spectantium incutiebat caligo atque
tenebræ, graviores accidebant. Non deerant, qui
cum Rom. Oratore tot urbium ac Templorum, cum
dolore spectarent ac miserarentur cadavera (quid
enim ea spiritu ac vigore veræ religionis destituta
aliud,

Q 2

aliud,

aliud, quàm cadavera censueris ?) haud magnopere spiritum illum desiderabant Lindæ, ubi ob ingentem loci religionem abesse spiritum non posse credebant, desiderarent nihilominus anxie ipsam quasi exterioris resurrectionem corporis, atque ad optatissimam (per vindicias restaurationemque loci) Anastasia anhelabant Neque spe excidebant suâ. Nimirum Arbor, foliis ac frondibus hiberno frigore decussâ suâ nihilominus radice nititur; & dum in amœnitatis sui aspectum intuentibus objicit, futuri simul ventis & cum vere suæ amœnitatis atque gratiæ, fructuumque insuper spem facit; ad eum modum & Lindæ Mariana, quantumvis excisa ac desolata, nulla quidem folia aut frondes, nullam sui speciem aut amœnitatem, oculis spectantium objiciebat; objiciebat tamen animis, quasi altissimè fixas humi radices; quibus loci religio & perennis illa miraculorum beneficiorumque divinorum ita nitebatur ubertas, ut neque temporum vetustate atque injuriis, neque tot tantis adversariorum molitionibus aboleri possent aut extirpari. Quæ, si quis apud se animo veritate atque insuper illa, quæ divina sapientia de se (a) predicat, mysticè cum SS. Patribus ad DEIPARAM transferre voluerit; profectò quemadmodum v. 16. quasi pro imperio Deiparæ Virgini demandatum audiet, *in Iacob inhabita, & in Israël heredita: & in electis meis mitte radices*; ita quoque v. 16. quasi respondentem pariter Deiparam audiet; *radicavi in populo honoris: sicut: sive ut Tigurina legunt, in illi populo sum radicata.* Et quis, quæso, usquam sub celo popu-

(a) Eccli. 24.

lus illustris, aut populus honorificatus, nisi qui Catholicæ
 gremio continetur Ecclesiæ? Et ubi aliàs, si non in il-
 lustri hoc & honorificato populo, magna DEI Mater
 radices egit, aut deinceps æternùm aget? Quod etsi
 inter Catholicos semper, & ubique agat, singulari-
 ter tamen iis locis agit, quibus singulares DEIPARÆ
 Ædes beneficiis, miraculisque divinis redundantes,
 coruscant Quibus locis, cum Linda Mariana, singu-
 lari DEI benignitate accenseatur, nihil mirum, si eo-
 dem in loco, tam altas, uti videmus, radices fixerit.
 Neque etjam mirum cuiquam esse potest, si ex tanta
 radicum firmitate atque constantia, firmam quoque
 spem in Tilia Mariana Catholici omnes defixerint,
 & cum venturo mox vere, restaurationis, amænita-
 tis, atque fructuum maximam, quasi ante oculos po-
 sitam, habuerint fiduciam? Quo tempore Arbor illa
 Grandis, teste Daniele vate (a) admotâ divinitus bi-
 peni succidebatur, continuò sanctum fuit de cælo,
 (b) attamen germen radicum ejus, in terra dimittite: quo
 nihil aliud fuit indicatum, quàm quod idem divinus
 interpres (c) aiebat: Quod autem præcepit, ut relinqueretur
 germen radicum eius, Regnum tibi manebit. Nunquid
 multò æquiùs, quando illa magnæ DEI Matris ad
 Lindam Regia, sacrilegis Iconoclastarum manibus,
 divinâ id permittente providentiâ, excindebatur,
 sancitum de cælo putemus, ut suum Deiparæ Re-
 gnum eo loco integrum, & quidem tantò magis
 maneret, quantò altiores eodem loco radices, pietas
 erga DEIPARAM atque religio tot actis retro secu-
 lis egerant? Quas quidem radices ita fixas, cum ho-
 mines

(a) cap. 4. (b) v. 20. (c) v. 23.

mines Catholici intuerentur, non poterant non habere magnam, de renascitura quandoque Tiliæ Marianæ gloria, spem atque expectationem. Si enim reptantibus et jamnum super terram radicibus, & per fibras, terræ leviter immixtas, succum magis furantibus quàm haurientibus, videas plerumque Arborem sensim prorumpere, & in virgultum ita surgere, ut brevi intervallo & gramen, & humi myricas, quibus æquo aliquandiu colludebat gradus, ac supereminus despectet; quin & in gemmas, fructus, ac surculos turgeat, & demum frondibus aciliis, propè ad lasciviam vestita, in flores & fructus non sine gravi sui met pondere exuberet; quid non expectandum fuit de Tilia Mariana, tam altis temper, & tam propè firmatis nixa radicibus? Et sane respondit ad extremum tantæ expectationi, ut memorabitur, eventus.

CAPUT II.

Simonis Rudnicii, pro refarcienda per Ducatum, & universalem fiam fide Catholicâ, egregii conatus; proque instauranda Linda Mariana primus labor atque industria.

Quod de magno Ecclesiæ populiq̃ Hebræo sacerdote, Simone Oniæ filio usurpavit Syracusanus. (a) videor mihi de Simone Rudnicio Varmianensi Episcopo, triginta circiter ab hinc annis defuncto usurpare jure posse: *Simon sacerdos magnus, qui in sua suffulsi domum, & in diebus suis corroboravit Templum. Templi etiam altitudo ab ipso fundata est;* dicitur

(a) Eccli. 50.